

Náš príbeh

Nikdy som nemala pravidelný cyklus, k tomu sa pridružili polycystické ovária a ovulácia žiadna. Lekár mi odporučil na úpravu cyklu antikoncepciu. V tom čase sme internet až tak nepoužívali, takže som slepo verila lekárovi a cyklus sa upravil. Až teraz viem, že to nebol cyklus, ale len umelo vyvolané krvácanie, ale pravidelné a antikoncepcia, vlastne len zakryla problém, ktorý som mala. Keďže po svadbe sme chceli dieťaťko, tak som antikoncepciu prestala užívať, ale snažilkovanie bolo neúspešné a cysty a anovulačný cyklus sa vrátili, pridala sa k tomu aj zvýšená hladina prolaktínu, ktorý ma tiež za následok chýbajúci cyklus a blokovanie ovulácie.

Na radu lekára som opäť začala užívať antikoncepciu a po pol roku hneď ako som ju vysadila, naše snažilkovanie bolo úspešné a konečne sa na tehotenskom teste ukázali vytúžené dve jasné čiarky, hlavne tá druhá. Hneď som sa objednala na krv a na potvrdenie tehotenstva, to už som bola asi v 7 týždni, ale lekár zatiaľ akciu srdiečka nevidel, povedal však, že možno na druhý deň tam už bude a objednal ma o dva týždne na kontrolu. Ja som však verila, že všetko dobre dopadne. Na druhý týžden som však začala špiniť a keďže moj lekár bol na dovolenke, tak som bola u iného, kde po dlhom ultrazvuku a po použití dopplera, akciu srdiečka bolo počuť. Od lekára som odchádzala s poznamenaním, že je to všetko na prírode, takže mi nedali žiadne lieky. O ďalší týždeň som už išla na kontrolu ku svojmu lekárovi, kde mi len potvrdil, že akcia srdiečka tam nie je, ale musím ísť ešte k ďalšiemu lekárovi, aby to potvrdil a potvrdil to najhoršie. Prístup lekára bol dosť hrubý a hneď ako som vyšla z ordinácie moje oči zaliali slzy. O naše prvé vytúžené bábo sme prišli. A mali sme nášho prvého anjelika. Musela som sa objednať na kyretáž, ktorú som absolvovala 12. septembra 2008, takže naše prvé výročie svadby 15.9. bolo veľmi, veľmi smutné. Trápila som sa dosť dlho.

Po tom všetkom som musela zmeniť lekára, lebo môj cyklus sa vôbec nedostavil a z lekára som mala pocit, že ani to veľmi riešiť nechce.

V Januári 2010 som prešla k novej lekárke. Opäť sa všetko opakovalo, cysty, anovulačný cyklus, zvýšený prolaktín. Stačí, ak je zvýšený iba mierne a dôjde k zablokovaniu ovulácie. Je to stresový hormón a stresu som mala dosť. Z toho, že sa nám nedarí počať bábo, snažila som si merať bazálnu teplotu, sledovať hlien, všetko si zapisovať, ale aj to ma stresovalo. V práci to bolo tiež ťažké.

Začala som teda užívať lieky na zníženie hladiny prolaktínu. Tabletky som brala pol roka, všetko sa pomaličky upravovalo, ale snažilkovanie bolo stále neúspešné. Skúsila som navštíviť antisterilnú poradňu, kde to pokračovalo podobne. Lieky na prolaktín, pretože mi opäť stúpol a ešte na vyššiu hodnotu ako som mala pred tým. Absolvovala som ešte veľmi bolestivé vyšetrenie na priechodnosť vaječníkov, kde mi samozrejme nič nezistili. Tabletky, ktoré som užívala na zníženie prolaktínu, síce prolaktín znižovali, ale cyklus vôbec nenabehol. Tak som do poradne prestala chodiť, pretože som videla, že to nikam nevedie a na odporúčanie iných ľudí som sa dozvedela o jednej mladej pani doktorke, ktorá pomáha takýmto párom ako sme aj my. Medzitým bol manžel dva krát na spermioleme, kde nám potvrdili, že on je v poriadku. Povedala som si, toto bude posledná lekárka, ktorú s týmto problémom navštívim a ak sa nám nepodarí dieťaťko počať, tak to už ďalej riešiť nebudem a nechám to naozaj len na Pána Boha a na naše prosby a modlitby.

K pani doktorke som sa objednala koncom februára 2011, takýto milý prístup lekárky a sestričiek som ešte nikde nezažila. Veľmi pekne im za to ďakujem a za ich prácu, pomáhať párom ako sme my a nie hneď to riešiť umelým oplodnením.

Nasledoval ultrazvuk, vyšetrenie krvi. Na ultrazvuku boli ešte nejaké malé cysty, stále som však brala

lieky na zníženie prolaktínu. Pani doktorka mi hneď nasadila duphaston a začala som ho brať okamžite a ani na menštruáciu som nemusela čakať, ktorá by sa asi ani tak skoro nedostavila. Po dobratí jedného balenia som menštruáciu dostala a na tretí deň cyklu som mala začať užívať clostylbegit. Clostylbegit je liek na stimuláciu ovulácie. Pred začatím užívania duphastonu mi pani doktorka potvrdila, že na základe krvných testov je hormonálny profil v poriadku a dokonca prebehla aj ovulácia. Pri užívaní clostylbegitu musí byť žena sledovaná ultrazvukom v spojení so sledovaním hladiny hormónov, či ovulácia prebehne.

Ešte pred 28 dňom cyklu sme si kúpili taký lacnejší testík, no veď uvidíme. A bola tam, druhá čiarka, slabá, ale bola. Hneď som išla na krv a HCG bolo vysoké, čo len tehotenstvo potvrdzovalo. O týždeň som išla na prvý ultrazvuk, bol to síce len 4 týždeň, ale pani doktorka potvrdila vnútro maternicové tehotenstvo a jednu krásnu tehotenskú dutinku. Hneď som sa dala v práci vypísať a o týždeň mi pani doktorka potvrdila, že dutinky sú tri, takže trojčatká. Je to síce oveľa väčšie riziko, ale ja som bola veľmi šťastná. Ďakovla som Bohu, že naše modlitby boli vyslyšané. Veľmi sme sa tešili a modlili sa, aby všetko dobre dopadlo. Konečne som si mohla povedať, aj ja budem mamou.

Chodila som dvom lekárkam, do poradne a k pani doktorke, ktorá nám pomohla. V 6 tt potvrdili akciu srdiečka v dvoch dutinkách, ale v tej tretej nie. Zmierila som sa s tým, aj keď som dúfala, že možno je len trošku opozdené. Poctivo som doma ležala. Prvý deň po veľkej noci som začala krváčať, zľakla som sa, že je všetkému koniec, hneď sme utekali do nemocnice a potvrdili spontánny potrat jedného bábätka a akcia srdiečka bola potvrdená v dvoch dutinkách. O jedno bábo sme prišli a stal sa z neho náš druhý anjelik, bolo to asi v 9 tt 26.4.2011. Čakali sme teda dvojčičky. Bola som v nemocnici 10 dní na pozorovaní, ale bábätka sa mali dobre, bojovali, veď už na nich dávali pozor dvaja naši anjelici a všetko bolo v poriadku.

Doma som ležala, nič nerobila a modlila sa a prosila Boha, aby to moje bábätka vydržali a bojovali. Veľmi sme sa tešili z našej tehotenskej knižky. Každá poradňa do ktorej som chodila 2 krát do mesiaca vždy dopadla dobre, tak som si dovolila aj vychádzky, veď keď je všetko v poriadku, tak vychádzky nám neublížia, samozrejme po dohode s pani doktorkou. Pohyby som začala cítiť v 16 tt. Bolo to úžasné a najkrajšie. Začala som s bábätkami komunikovať a oni so mnou. Bola som veľmi šťastná, čo bolo na mne aj vidieť. Všetko bolo vždy v poriadku a tehotenské týždne pribúdali. Všetky testy boli v poriadku a bábätka rástli ako mali. V 20 tt sme boli na dôležitom morfológickom ultrazvuku, kde sme sa dozvedeli, že budeme mať dvoch chlapúšikov a všetko je v poriadku. Konečne som si začala tehotenstvo užívať a vychutnávať. Dala som im prvé mená, ktoré ma napadli: Riško a Miško. Bol medzi nimi minimálny rozdiel a mala som pocit, že sú tabuľkový ako pri jednom bábätku. 1. Augusta sme boli na ďalšej poradni a opäť bolo všetko v poriadku, to som však netušila, že svojich chlapúšikov vidím už len na ultrazvuku posledný krát. O týždeň som mala ráno taký zvláštny výtok, pripomínajúci hlien pri ovulácii, ale bol trošku zafarbený, taký karamelový. Nič ma však nebolelo, ani podbruško, ani kríž, nič ma neštípalo, ale aj tak mi to nedalo a v piatok som išla ku pani doktorke, vtedy som už mala naplánovaný aj glukózový test, na ktorý som sa už bohužiaľ nedostala. Pani doktorku zastupovala však iná doktorka, ale išla som, veď nech máme kludný víkend. Bála som sa, či to nie je nejaká začínajúca infekcia, či sú moji chlapúšikovia Riško a Miško v poriadku. Veď mi vezmú len výter a uvidíme. V piatok ráno som však začínala pociťovať slabé bolesti v podbrušku a v krížoch, čo som vôbec nemala, iba na začiatku tehotenstva som pociťovala bolesť v podbrušku a pichanie, ale na začiatku je to normálne, veď maternica sa rozťahuje. Všetko som povedala pani doktorke v ambulancii. Ona ma pozrela a potvrdila, že krčok je v poriadku, len je veľmi prekrvený, ale podľa mňa to už nebol prekrvený, ale presiaknutý. Všetko skontrolovala čo mala + urobila mi ultrazvuk s tým, že bábätka sú v poriadku, tak sme išli v klude domov. Ale v noci z piatka na sobotu, to som bola v 24tt sa tie bolesti stupňovali, ale potom sa mi zdalo, že interval bolesti sa predlžuje,

takže už asi ráno to prejde úplne, veď som bola v piatok u lekárky a bolo všetko v poriadku. Bolesti neprešli, ale stupňovali sa a interval sa skracoval. Vôbec som netušila, že sú to kontrakcie. S manželom sme sa dohodli, že ideme na pohotovosť, ale bohužiaľ sme to nestihli, lebo mi náhle odtiekla plodová voda z jedého bábätka, tak sme rovno volali záchranku, ale kým prišli odtiekla mi celá plodová voda a v nemocnici ma odniesli rovno do pôrodnej sály, kde som musela porodiť obidvoch mojich malých, krásnych chlapčiek, ale zachrániť sa ich nepodarilo, vrajže už nežili. Vôbec som tomu nerozumela, veď v piatok bolo všetko OK a ešte ráno som cítila pohyby. Nevidela som ich, neukázali mi ich, neobjala som ich, ani som sa s nimi nerozlúčila, všetko sa zbehlo veľmi rýchlo. To, čo som zažila na pôrodnej sále bolo to najhoršie v celom mojom živote. 13.8.2011 som musela prirodzene porodiť bábätka v 24 tt s vedomím, že nám ostane len prázdna náruč. Keď prídeme domov, nebudú žiadne postielky, žiaden detský plač, smiech, nič, len veľká rana v srdci a oči plné slz. Ostali len štyri fotky z ultrazvuku a tehotenský prúžok s dvoma čiarkami.

Pýtali sme sa, čo sa vlastne stalo, prečo sa pôrod spustil. Vraj som mala infekciu, ale ja som tomu neverila, čo neskôr potvrdila aj histológia placenty, kde bolo všetko v poriadku. Dokonca som bola sledovaná aj na hematológii a výsledky boli vždy v poriadku. Takisto výter, ktorý mi urobili ešte v piatok, nepotvrdil žiadnu infekciu. Jedna z príčin môže byť mechanická, prepážka v maternici, čo sa môže potvrdiť histeroskopickým vyšetrením na ktoré sa chystám.

Ostala nám ešte jedna otázka, kde sú naše bábätka. Je veľkým šťastím a požehnaním, že sú v nemocnici aj veriace sestričky, ktoré vždy pred samotnou kremáciou robia malý rozlúčkový obrad, chlapčekom dávajú meno Adam a dievčatkám Eva a s plnou pietou sa s nimi rozlúčia. My však vieme, že naši dvaja anjelikovia a Miško a Riško sú v nebičku a dávajú na nás všetci štyria pozor a majú sa nádherne. Na mieste, kde je nekonečne veľa lásky.

Odkedy sa to stalo, plačem každý deň, neviem poriadne spať, neprejde sekunda, aby som si nespomenula na moje najkrajšie bábätka, ako ich veľmi ľúbim a aká som bola šťastná, keď boli so mnou v brušku. Kladiem si stále veľa otázok. Prečo som neurobila niečo navyše, prečo som nešla do nemocnice hneď ako sa objavil ten výtok, prečo ma pani doktorka neposlala na monitor, ktorý by určite kontrakcie potvrdil, prečo som nezachránila moje bábätka. Všetky moje myšlienky smerujú, len k tomu dňu a k dňom, keď som ešte mala bruško, na ktoré som bola veľmi hrdá. Pre mňa to bolo najkrajších 6 mesiacov. Ďakujem za to mojím krásnym anjelikom, že ma urobili šťastnou a hrdou budúcou mamičkou.

Kvôli bolesti, ktorú sme prežívali, sme sa rozhodli s manželom navštíviť jedného pána kaplána, ktorý nám veľmi pomohol. Ako prekonať bolesť a vyrovnať sa s ňou. V prvom rade musím odpustiť sama sebe a nedávať si to za vinu, tak ako to nedávať za vinu žiadnemu lekárovi, veď určite robili všetko čo sa dalo. V tejto chvíli, nám však nikto nevie povedať prečo sa to takto muselo skončiť, ale verím, že raz sa to určite dozvieme. Povzbudil nás ako to utrpenie prijať, ako obetovať bolesť, ktorú cítime v srdci a modliť sa k našim už teraz štyrom anjelikom. Mená sme dali len dvom, keďže sme vedeli, že sú to chlapčiekovia: naši krásni Miško a Riško. Vysvetlil nám že je požehnaním, mať v nebi štyroch svätých, keďže sme všetky naše detičky chceli dať pokrstiť, je to vlastne krst túžby. Modlím sa k nim každý deň a prosím ich, aby nás ochraňovali. Nevzdávame to a veríme, že aj my budeme môcť vziať do náručia naše vytúžené dieťaťko a naši štyria anjelici ho budú ochraňovať.

Z celej hĺbky svojho srdca ďakujem môjmu úžasnemu manželovi za všetko, čo pre mňa urobil a akou veľkou oporou mi bol a stále je. Ďakujem aj celej našej rodine a všetkým našim priateľom, ktorí pri nás stáli.

Viem, že naše utrpenie má zmysel , je to skúška našej viery a preto sa ešte vŕucnejšie spoločne modlíme a prosíme.

Na zemi nejestvuje zarmútok, ktorý by Nebo nemohlo vyliečiť.

Neznámy autor

Pre našich anjelikov

Hľadám, hľadám vás, tam kde sú hviezdy,

Kde duša malá vaša hniezdi.

A slabé krídla má.

Prosím, prosím, tých čo vás strážia,

Nech na malú chvíľu mi vrátia.

To prečo žila som tak rada.

Prosím, prosím ich tichým tónom.

Nestihla som vám dať zbohom.

Pohladiť posledný krát.

Desmod

Zmysel utrpenie

Sestra Emmanuela : Prečo tri hodiny utrpenia na zemi za 20 rokov utrpenia v očistci ?

Mária Simma : Utrpenie na zemi nemá vždy tú istú cenu. Keď trpíme na zemi, môžeme ďalej rásť v láske, môžeme získať zásluhy, čo nie je prípad utrpenia v očistci, pretože tam slúži utrpenie iba na očistenie sa od hriechu. Na zemi máme všetky milosti a slobodu vybrať si.

Toto môže dať mimoriadny význam nášmu utrpeniu. Keď tieto bolesti obetujeme a prijímame s trpezlivosťou a skromnosťou, tak aj celkom malé obety, čo ponúkame, môžu mať neslýchanú moc v pomoci dušiam.

Najlepšie je spojiť naše utrpenie s utrpením Ježiša a zveriť ich do rúk Márie, lebo ona bude najlepšie vedieť, ako ich použiť, pretože my sami často nepoznáme súrne potreby tých, čo sú okolo nás. Toto všetko nám Mária vráti v hodine smrti a bolesti, čo sme jej obetovali, budú našim najcennejším pokladom na druhom svete.

Sestra Emmanuela : Často nás jestvovanie utrpenia v našom živote poburuje a robí nám ťažkosti prijať ho a dobre ho prežívať. Ako teda prežívať utrpenie, aby mohlo prinášať ovocie ?

Mária Simma : Utrpenie je najväčším dôkazom Božej lásky. Ak ho dobre obetujeme, môžeme získať veľa duší.

Sestra Emmanuela : Čo treba robiť, aby sme prijali utrpenie ako dar, a nie ako bolesť, ako to často býva ?

Mária Simma : Treba všetko odovzdať Panne Márii, lebo Ona najlepšie vie, kto potrebuje takú, či onakú obeť svojho utrpenia, aby bol zachránený.

Zdroj: http://www.boziemilosrdenstvo.sk/ocistec/rozhovor_maria_simma.html